

Vydání věci podle § 80 odst. 1 trestního řádu

Podnět k dohledu (§ 12d zákona č. [283/1993](#) Sb., o státním zastupitelství) není účinným prostředkem ochrany práv stěžovatele (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) proti rozhodnutí o vrácení či vydání věci a navazujícímu rozhodnutí stížnosti proti tomuto rozhodnutí (§ 80 odst. 1 a 3 trestního řádu). Výkonem dohledu totiž nelze napravit případné porušení základních práv stěžovatele, neboť pravomocná rozhodnutí o vydání či vrácení věci nemůže dohledové státní zastupitelství zrušit.

Panují-li pochybnosti o tom, kdo má právo na zajištěnou věc, a komu má tedy být vrácena či vydána, je třeba takovou věc uložit do úschovy a osoby, které si na věc činí nárok, upozornit, že jej mají uplatnit v občanském soudním řízení (§ 80 odst. 1 trestního řádu). Vrácení či vydání věci konkrétnímu jednotlivci porušuje práva toho, kdo si věc také nárokoval a komu nebyla vrácena či vydána, podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 11 Listiny základních práv a svobod.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 380/24 ze dne 10.6.2025)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatelky obchodní společnosti IP wBTCb solutions, s. r. o., sídlem P., zastoupené JUDr. V.C., advokátem, sídlem Ú.n.L., proti usnesením Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře ze dne 3. října 2023 č. j. 2 ZN 840/2022-33, ze dne 23. října 2023 č. j. 2 ZN 286/2023-53 a ze dne 23. října 2023 č. j. 2 ZN 284/2023-37, usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Kolín, obvodního oddělení Kolín ze dne 15. června 2023 č. j. KRPS-258771-45/TČ-2022-010411 a usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Kutná Hora, oddělení obecné kriminality ze dne 7. září 2023 č. j. KRPS-92818-91/TČ-2023-010571-SOB, výroku II, a ze dne 11. října 2023 č. j. KRPS-94523-80/TČ-2023-010571-LI, za účasti Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře a Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, jako účastníka řízení a 1) J. Ch., 2) J. N. a 3) M. C., jako vedlejších účastníků řízení, tak, že usneseními Okresního státního zastupitelství v Kutné Hoře ze dne 3. října 2023 č. j. 2 ZN 840/2022-33, ze dne 23. října 2023 č. j. 2 ZN 286/2023-53 a ze dne 23. října 2023 č. j. 2 ZN 284/2023-37, usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Kolín, obvodního oddělení Kolín ze dne 15. června 2023 č. j. KRPS-258771-45/TČ-2022-010411 a usneseními Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Územního odboru Kutná Hora, oddělení obecné kriminality ze dne 7. září 2023 č. j. KRPS-92818-91/TČ-2023-010571-SOB, výrokem II, a ze dne 11. října 2023 č. j. KRPS-94523-80/TČ-2023-010571-LI, byla porušena základní práva stěžovatelky na soudní a jinou právní ochranu a na ochranu majetku podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tato rozhodnutí se proto ruší.

Z odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Ústavní soud se v tomto nálezu zabývá tím, jak mají orgány činné v trestním řízení postupovat, pokud právo k zajištěné věci uplatňuje více osob a domáhá se jejího vrácení či vydání podle § 80 odst. 1 trestního řádu. V posuzovaném případě orgány činné v trestním řízení rozhodly o vydání zajištěných finančních prostředků vedlejším účastníkům, stěžovatelka však namítá, že náleží jí.

II. Skutkové okolnosti věci a obsah napadených rozhodnutí

2. Stěžovatelka se zabývá obchodem s kryptoměny. Tvrdí, že na jména vedlejších účastníků u ní byly založeny tři klientské účty. Z bankovních účtů vedlejších účastníků poté byly na její bankovní účet převedeny částky 10 000 Kč, 89 000 Kč a 83 749 Kč. Stěžovatelka za ně krátce nato v souladu s pokyny z klientských účtů nakoupila kryptoměnu bitcoin a získané bitcoiny odeslala na externí bitcoinovou adresu.
3. Když vedlejší účastníci zjistili, že z jejich účtů odešly uvedené částky, obrátili se na orgány činné v trestním řízení. Uvedli, že při nakupování na internetovém bazaru se přes odkaz od prodávajícího dostali na podvržené webové stránky, které vypadaly jako stránky známých dopravců zboží a zadali na nich údaje ke svým platebním kartám. Neznámý pachatel tyto údaje zneužil a finanční prostředky z jejich účtů zaslal na účet stěžovatelky.
4. Policejní orgán poté rozhodl o zajištění uvedených částek na účtu stěžovatelky jako možných výnosů z trestné činnosti (§ 79a trestního řádu). Proti tomu se stěžovatelka ve dvou případech neúspěšně bránila stížností. Ve třetím případě jí rozhodnutí o zajištění bylo doručeno až o rok později na základě jejího upozornění.
5. Následně policejní orgán rozhodl napadenými usneseními, že se zajištěné částky 10 000 Kč, 89 000 Kč a 83 749 Kč vydávají vedlejším účastníkům jako osobám, o jejichž právu na tyto částky není pochyb (§ 80 odst. 1 trestního řádu).
6. Ve stížnostech proti těmto usnesením stěžovatelka namítala, že zajištěné finanční prostředky jsou v jejím vlastnictví. Prostředky převedené z účtů vedlejších účastníků totiž ještě před rozhodnutím o zajištění směnila za bitcoiny a ty odeslala na externí bitcoinovou adresu, což dokládala výpisem o transakční historii.
7. Okresní státní zastupitelství v Kutné Hoře napadenými usneseními zamítlo stížnosti jako nedůvodné. Uvedlo, že zajištěné částky zaslal na účet stěžovatelky neznámý pachatel, který je neoprávněně převedl z účtů vedlejších účastníků. O právu vedlejších účastníků na tyto částky tak podle okresního státního zastupitelství není pochyb.
8. Proti usnesení policejního orgánu o vydání částky 10 000 Kč a navazujícímu usnesení okresního státního zastupitelství o zamítnutí stížnosti stěžovatelka podala ústavní stížnost. Ústavní soud ji odmítl jako nepřijatelnou, neboť dospěl k závěru, že stěžovatelka má před podáním ústavní stížnosti ještě podat podnět k dohledu nejbližší vyššímu státnímu zastupitelství (usnesení ze dne 30. 10. 2023 sp. zn. IV. ÚS 2744/23). V souladu s tím stěžovatelka podala podnět k dohledu týkající se vydání všech tří částek.
9. Krajské státní zastupitelství v Praze vyrozumělo stěžovatelku o tom, že její podnět shledalo částečně důvodným. Vložilo, že zajištění finančních prostředků na účtu stěžovatelky bylo zákonné, neboť policejní orgán nemohl se zajištěním finančních prostředků otálet a ověřovat si, zda už nedošlo k jejich směně za kryptoměnu. Pochybení spočívající v tom, že jedno z usnesení o zajištění nebylo doručeno stěžovatelce, bylo na základě jejího upozornění napraveno.
10. Rozhodnutí o vydání zajištěných prostředků vedlejším účastníkům však podle krajského státního zastupitelství zákonná nebyla. Stěžovatelka tvrdila a dokládala, že částky převedené z účtů vedlejších účastníků směnila za bitcoiny a ty odeslala na externí adresu, a že zajištěné prostředky jsou její. Za těchto okolností jsou dány důvodné pochybnosti o tom, kdo má na zajištěné prostředky právo. Vzhledem k těmto pochybnostem měly být zajištěné částky uloženy do soudní úschovy s tím, že nárok na ně lze uplatnit v občanskoprávním řízení (§ 80 odst. 1 věta třetí trestního řádu).

11. Krajské státní zastupitelství závěrem uvedlo, že rozhodnutí o vydání nemůže v rámci výkonu dohledu rušit, neboť se po zamítnutí stížností podaných proti nim stala pravomocnými. Podání stěžovatelky proto postoupilo Ministerstvu spravedlnosti jako podnět k podání stížnosti pro porušení zákona. Ministerstvo spravedlnosti podnět dosud prověřuje.

III. Argumentace stěžovatelky

12. Stěžovatelka namítá, že napadenými rozhodnutími policejního orgánu a okresního státního zastupitelství bylo porušeno její základní právo na soudní a jinou právní ochranu a na ochranu majetku podle čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod ("Listina").

13. V ústavní stížnosti stěžovatelka podrobně rekapituluje průběh trestního řízení vedoucí k vydání napadených rozhodnutí. Orgány činné v trestním řízení podle ní neměly zajištěné finanční prostředky vydávat vedlejším účastníkům, neboť své právo k nim uplatňovala i stěžovatelka, a nebylo tedy postaveno na jisto, komu náleží. V této souvislosti se stěžovatelka dovolává nálezu ze dne 29. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 2813/18. Stěžovatelka dále uvádí, že v době, kdy obdržela z účtů vedlejších účastníků platby, směnila je za bitcoiny a ty odeslala na externí účet, neměla žádný důvod se domnívat, že k převodu peněz došlo protiprávně a že nemá směny provádět. K zajištění finančních prostředků na jejím účtu došlo až později, po dokončení transakcí ve všech třech případech.

14. Stěžovatelka dále uvádí, že postup orgánů činných v trestním řízení v posuzované věci není ojedinělý a považuje ho za projev systémového problému. Zmiňuje, že řízení bylo zatíženo i dalšími pochybeními, nebylo jí totiž doručeno ani původní rozhodnutí o zajištění a nemohla se proti němu bránit.

15. Konečně stěžovatelka uvádí, že v souladu s předchozím usnesením Ústavního soudu podala ve všech třech věcech podnět k výkonu dohledu. Krajské státní zastupitelství se ztotožnilo s podstatou námitek stěžovatelky, nemohlo však pravomocná rozhodnutí o vydání peněžních prostředků zrušit. S těmito závěry stěžovatelka souhlasí, a vyrozumění o vyřízení podnětu k dohledu proto ústavní stížností nenapadá. Z procesní opatrnosti podává kvůli zachování lhůty ústavní stížnost před tím, než bude jasné, jak ministr spravedlnosti naloží s podnětem k podání stížnosti pro porušení zákona.

IV. Vyjádření účastníků řízení

16. Okresní státní zastupitelství ve vyjádření pouze odkázalo na napadená rozhodnutí.

17. Policie navrhla ústavní stížnost zamítnout. Ve vyjádření podrobně zrekapitulovala průběh trestního řízení vedoucí k vydání napadených rozhodnutí. Uvedla, že vedení účtů v bitcoinech, jejich nakupování a směna nejsou v právním řádu podrobněji upraveny, což vyvolává určitou míru právní nejistoty. Má-li stěžovatelka jediný bankovní účet, na kterém přijímá finanční prostředky od všech svých klientů, jde o pochybení. Tyto prostředky nepatří stěžovatelce, avšak v důsledku toho, že jsou shromažďovány na jejím účtu, mohou být postihnuty exekucí nebo v případě úpadku stěžovatelky být zahrnuty do majetkové podstaty. Kdyby stěžovatelka zřizovala samostatné účty pro své klienty a ještě před rozhodnutím o zajištění je směnila za bitcoiny, k nyní řešené situaci by vůbec nedošlo, neboť na účtech by žádné finanční prostředky k zajištění nezbyly. Orgány činné v trestním řízení nepočítaly s možností, že by stěžovatelka mohla své finanční prostředky i platby od klientů shromažďovat na jediném bankovním účtu. O tom, že jde o finanční prostředky náležející vedlejším účastníkům, tak neměly pochyb. Závěrem policie uvádí, že by Ústavní soud měl vyčkat, jak naloží ministr spravedlnosti s podnětem k podání stížnosti pro porušení zákona a jak o takové stížnosti případně rozhodne Nejvyšší soud.

18. Vedlejší účastníci nevyužili práva se k věci vyjádřit.

V. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

19. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení. Podle judikatury Ústavního soudu se lze ústavní stížností bránit proti rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení o vrácení či vydání zajištěné věci, přestože nejde o konstitutivní ani deklaratorní rozhodnutí o tom, komu věc po právu náleží a přestože stěžovatelům nic nebrání se dané věci následně domáhat v občanském soudním řízení. Civilní soudy by totiž nepřezkoumávaly rozhodnutí o vrácení či vydání věci, které ale může mít pro stěžovatele závažné důsledky (nález sp. zn. II. ÚS 2813/18 ze dne 29. 4. 2019, body 19 až 21 a tam citovaná judikatura).

20. Stěžovatelka se proti rozhodnutím o vydání věci vedlejším účastníkům (§ 80 odst. 1 trestního řádu) bránila stížnostmi k okresnímu státnímu zastupitelství (§ 80 odst. 3 trestního řádu) a po jejich zamítnutí podala - v souladu s usnesením Ústavního soudu (bod 8 výše) - ještě podnět k dohledu krajskému státnímu zastupitelství (§ 12d zákona o státním zastupitelství).

21. Ústavní soud konstatuje, že podnět k dohledu nepředstavuje v těchto případech prostředek ochrany práv, který stěžovatelé musí před podáním ústavní stížnosti vyčerpat podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. Rozhodnutí o vrácení či vydání věci se poté, kdy je zamítnuta stížnost proti němu, stávají pravomocnými [§ 140 odst. 1 písm. b) trestního řádu]. I kdyby je dohledové státní zastupitelství shledalo nezákonnými, nemůže je již zrušit ani žádným jiným způsobem napravit tvrzené porušení základních práv. Podnět k dohledu tedy není způsobilý zajistit ochranu základního práva stěžovatele. Využití tohoto procesního prostředku ostatně nevyžadoval ani již citovaný nález sp. zn. II. ÚS 2813/18 (viz jeho body 19 až 22). Po rozhodnutí o stížnosti proti rozhodnutí o vrácení či vydání věci (§ 80 odst. 3 trestního řádu) jsou tedy procesní prostředky ochrany práv vyčerpány a od okamžiku doručení rozhodnutí o stížnosti běží dvouměsíční lhůta k podání ústavní stížnosti (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu).

22. V posuzovaném případě však stěžovatelce nelze klást k tíži, že podala podnět k dohledu, neboť tak učinila v souladu s usnesením Ústavního soudu vydaným o její předchozí ústavní stížnosti. Lhůta k podání ústavní stížnosti tak v tomto případě běžela až od doručení vyrozumění o vyřízení jejího podnětu. Ústavní stížnost je tedy podána včas, je přípustná a splňuje i další procesní předpoklady řízení.

23. Důvodná není námitka policie, že by Ústavní soud měl vyčkat, zda ministr spravedlnosti podá stížnost pro porušení zákona a jak o ní bude rozhodnuto. Stížnost pro porušení zákona není v dispozici stěžovatelky, její podání si na ministru spravedlnosti nemůže právně vymoci, a již proto nejde o prostředek ochrany jejích práv, který by bylo třeba vyčerpat podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu. V posuzované věci ministr spravedlnosti dosud nerozhodl, zda stížnost podá, a Ústavní soud neshledal důvody přerušit řízení a vyčkávat na rozhodnutí o této případné stížnosti.

24. Ústavní soud konečně podotýká, že vzhledem k obsahu ústavní stížnosti považuje v případě usnesení policejního orgánu ze dne 7. 9. 2023 za napadený pouze výrok II, týkající se vydání částky 89 000 Kč zajištěné na účtu stěžovatelky. Výrok I se týká vydání částky 1 146,55 Kč zajištěné na účtu jiné osoby, stěžovatelka se o této částce nezmiňuje a ani v ústavní stížnosti neuvádí, že by si činila nárok i na ni. I pokud by Ústavní soud považoval tento výrok za napadený, musel by vzhledem k absenci relevantních námitek odmítnout ústavní stížnost v této části pro zjevnou neopodstatněnost.

VI. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

25. Ústavní stížnost je důvodná.

VI.1 Obecné principy

26. Ústavní soud se opakovaně zabýval tím, jak mají orgány činné v trestním řízení postupovat při vrácení a vydávání zajištěných věcí, aby neporušily ústavně zaručená práva jednotlivců, kteří uplatňují nárok na zajištěné věci.

27. Podle zákonné úpravy platí, že "není-li věci, která byla vydána nebo odňata, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabránění, vrátí se tomu, kdo ji vydal nebo komu byla odňata. Jestliže na ni uplatňuje právo osoba jiná, vydá se tomu, o jehož právu na věc není pochyb. Při pochybnostech se věc uloží do úschovy a osoba, která si na věc činí nárok, se upozorní, aby její uplatnila v řízení ve věcech občanskoprávních" (§ 80 odst. 1 trestního řádu; podle § 81a trestního řádu platí tento postup i pro vrácení a vydání nehmotných věcí zajištěných podle § 79a trestního řádu).

28. Uplatňuje-li právo k zajištěné věci i jiná osoba než ta, která věc vydala nebo které byla odňata, musí podle judikatury Ústavního soudu orgány činné v trestním řízení zkoumat, zda lze bez rozumných pochybností zjistit vlastníka věci (osobu, která má na věc právo). Existují-li takové pochybnosti, věc musí být předána do úschovy a osoba uplatňující k ní své právo se ho musí domáhat u obecných soudů v občanském soudním řízení. Relevantní pochybnosti jsou dány vždy, jestliže osoba, která se věci domáhá, opírá své právo na ni o skutečnosti, které "nejsou zjevně nezpůsobilé takovému právu založit" (nálezy ze dne 29. 4. 2019 sp. zn. II. ÚS 2813/18, bod 28; ze dne 3. 4. 2024 sp. zn. II. ÚS 237/24, bod 21). Závěr, že zde nejsou rozumné pochybnosti o tom, komu věc náleží, musí být dostatečně odůvodněn (nálezy ze dne 22. 10. 1998 sp. zn. IV. ÚS 325/98; ze dne 2. 7. 2003 sp. zn. IV. ÚS 395/02 a již citované nálezy sp. zn. II. ÚS 2813/18, bod 29, a sp. zn. II. ÚS 237/24, body 22 až 24).

29. Pokud navzdory takovým pochybnostem orgány činné v trestním řízení věc nepředají do úschovy a vrátí či vydají ji některé z osob, poruší tím práva jednotlivce, který se jí rovněž domáhal, na soudní a jinou právní ochranu a na ochranu majetku podle čl. 36 odst. 1 a čl. 11 odst. 1 Listiny. Pro toho, komu věc skutečně náleží, totiž takový postup státu znamená přinejmenším dočasnou překážku výkonu práv. Není-li věc uložena do úschovy, neuplatní se související zákonná úprava omezující nakládání s ní. Místo toho bude mít věc v dispozici jiná osoba a nelze vyloučit, že v mezidobí věc zcizí nebo s ní jinak naloží způsobem, který osobě, jíž věc skutečně náleží, nenávratně znemožní ji získat (již citované nálezy sp. zn. II. ÚS 2813/18, bod 28, a sp. zn. II. ÚS 237/24, bod 20).

30. Ústavní soud neshledal důvody, pro které by se měl od dosavadní judikatury odchýlit. Účastníci řízení žádné takové důvody neuvedli. Již citovaný nálezy sp. zn. II. ÚS 237/24 byl navíc vydán ve skutkově obdobné věci stejné stěžovatelky.

VI.2 Aplikace na posuzovanou věc

31. V posuzované věci stěžovatelka namítala, že zajištěné finanční prostředky jsou její. Konkrétně tvrdila, že krátce poté, co z účtů vedlejších účastníků obdržela 10 000 Kč, 89 000 Kč a 83 749 Kč, směnila tyto částky dle pokynů z klientských účtů za bitcoiny a ty odeslala na externí bitcoinovou adresu, což doložila výpisem transakcí. V době, kdy bylo rozhodnuto o zajištění, se tedy podle stěžovatelky na jejím účtu peníze od vedlejších účastníků již nenacházely, zajištěné finanční prostředky patří jí a nemohou být vráceny vedlejším účastníkům.

32. Z tvrzení stěžovatelky plynou pochybnosti o tom, komu zajištěné finanční prostředky po právu náleží. Její tvrzení nelze označit za zjevně nezpůsobilá založit její právo na dané částky. Proto neobstojí závěr policejního orgánu a okresního státního zastupitelství, že o nároku vedlejších účastníků není rozumná pochybnost. Napadená rozhodnutí se dokonce s argumentací stěžovatelky vůbec nevypořádala, ačkoliv již od zajištění částek bylo zřejmé, že si na ně činí nárok. Zvláště to platí pro rozhodnutí okresního státního zastupitelství, které se ani nepokusilo na podložená tvrzení

stěžovatelky reagovat.

33. Námitka policie, že stěžovatelka neměla finanční prostředky od svých klientů shromažďovat na jediném účtu a mísit s vlastními finančními prostředky, není relevantní. Úkolem orgánů činných v trestním řízení v tomto případě nebylo hodnotit počinání stěžovatelky, ale posoudit, zda ve světle jejích tvrzení jsou či nejsou dány pochybnosti o tom, komu zajištěné částky patří. Tyto pochybnosti, jak už bylo uvedeno, existovaly.

34. Vzhledem k pochybnostem měly být finanční prostředky předány do úschovy a stěžovatelka a vedlejší účastníci upozorněni, že se jich mají domáhat v občanském soudním řízení. Právě civilní soudy, a nikoliv orgány činné v trestním řízení, měly případný spor mezi stěžovatelkou a vedlejšími účastníky řešit; pouze civilní soudy ostatně mohou s konečnou platností rozhodnout, komu sporné částky po právu patří. Policejní orgán a okresní státní zastupitelství místo toho rozhodly o vydání finančních částek vedlejším účastníkům. Shodně jako v nálezu sp. zn. II. ÚS 237/24, vydaném v obdobné věci stěžovatelky, tak i v posuzovaném případě napadenými rozhodnutími byla porušena základní práva stěžovatelky na soudní a jinou právní ochranu ve spojení s právem na ochranu majetku.

35. Tento závěr neznamena, že sporné částky skutečně patří stěžovateli. Ústavní soud se v tomto nálezu nemohl zabývat tím, komu sporné částky skutečně náleží, ale pouze otázkou, jak měly postupovat orgány činné v trestním řízení v situaci, kdy o této otázce panovaly pochybnosti. Stejně tak nebylo úkolem Ústavního soudu zabývat se pochybením při doručování usnesení o zajištění, neboť i když stěžovatelka toto pochybení namítá, dané usnesení ústavní stížnosti nenapadla a na posuzovaná usnesení nemá tato případná vada žádný dopad.

VII. Závěr

36. Ústavní soud shrnuje, že panují-li pochybnosti o tom, kdo má právo na zajištěnou věc, a komu má tedy být vrácena či vydána, je třeba takovou věc uložit do úschovy a osoby, které si na věc činí nárok, upozornit, že jej mají uplatnit v občanském soudním řízení. V posuzované věci tak orgány činné v trestním řízení nepostupovaly. Zajištěné finanční částky vydaly vedlejším účastníkům, ačkoliv existovaly pochybnosti, zda nenáleží stěžovateli. Tím porušily její základní práva podle čl. 36 odst. 1 ve spojení s čl. 11 odst. 1 Listiny.

37. Ústavní soud proto vyhověl ústavní stížnosti podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu a napadená usnesení zrušil podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)